

9. Zlá Rada

Elliot vždycky snil o létání letadlem. Jelikož si jeho rodina dovolenou v zahraničí nemohla dovolit, říkal si, jaké by to asi bylo dívat se na svět z výšky několika tisíc metrů.

Nicméně teď už po pěti minutách letu souhvězdím přísahal, že jeho nohy vícekrát neopustí pevnou zem.

Věděl, že mu Panna zachránila život. Jenomže teď měl zase strach, že o něj přijde, protože jeho tělo se divoce zmítalo sem a tam a stoupalo v oslepující záři stále výš a výš. Připadal si jako ponožka v sušičce. Ponožka, která musí co nevidět zvrátit snídani.

V té chvíli, kdy naprosto ztratil přehled o tom, jestli je, nebo není hlavou vzhůru, se jeho letoun nečekaně zastavil.

„O co se to tu snaž...“ začal, než ho Panna svrhla na překvapivě tvrdý mrak, na který pak elegantně slétla, aby na sebe opět vzala tělesnou podobu. „Au! Nemuselas mě takhle odhodit.“

„Máš štěstí, že jsem tě nehodila doprostřed Egejského moře,“ podotkla Panna a prohrábla si dlouhé stříbrné vlasy. „Jsi těžší, než vypadáš. A není zač, mimochodem.“

„Ty taky nemáš zač,“ odpověděl Elliot a pokusil se vstát. „Kde to jsme?“

„Tohle je Elysium,“ oznámila mu Panna pyšně. „Vítej u mě doma.“

Elliot měl pohled stále ještě rozostřený z právě prodělaného letu, takže mu chvíli trvalo, než si jeho oči zvykly na sluncem zalitý prostor kolem. A když se tak stalo, spatřil, že se ocitl na tom nejkrásnějším ze všech míst. Obláčková louka, na které stáli, se koupala v jasné sluneční záři a byla plná ovocných stromů doslova obsypaných plody. V dálce spatřil na jedné straně skleněné pyramidy třpytící se na horizontu jako obrovský diamant, na druhé straně zas okolo mraků klokotala řeka až k vodopádu, který se jen blyštil odrazem duhy.

„Páni,“ vydechl Elliot při tom pohledu. Takže jiné světy skutečně existují. Ta myšlenka ho zvláštním způsobem těšila.

„Měla bych jít na Radu,“ řekla Panna a ukázala směrem k pyramidám. „Musím jim říct, cos provedl.“

„Co *já* provedl?!“ vykřikl Elliot pobouřeně. „Já zachránil tu tvou hloupou blejskavou hlavu!“

„Která by se neocitla v nebezpečí, kdybys neosvobodil toho vězně. Říkala jsem ti, abys to nedělal.“

Elliot si byl jistý, že tenhle trumf se dá něčím přebít. Jen zrovna v tu chvíli tak nějak nevěděl čím.

„Počkej tu,“ přikázala mu Panna.

„Nemůžeš mi říkat, co mám dělat,“ odporoval.

„V Elysiu ještě žádný smrtelník nikdy nebyl,“ podotkla Panna.

